

Arrest

nr. 238 734 van 17 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. UWASHEMA
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 maart 2020 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). De beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. UWASHEMA, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. VAN BEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 2018 werd door de onderzoeksrechter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen een aanhoudingsbevel jegens verzoekster uitgevaardigd aangezien zij ervan wordt verdacht een persoon onder bedreiging en misbruik makend van de kwetsbare positie en precaire financiële situatie, in de prostitutie gedwongen te hebben ter afbetaling van kosten van mensensmokkel.

Op 5 maart 2020 werd verzoekster aangehouden en op 6 maart 2020 werd verzoekster opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Op 30 maart 2020 werd verzoekster veroordeeld door de correctionele rechtbank tot drie jaar gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar behalve wat de voorhechtenis betreft.

Op dezelfde dag werd verzoekster vrijgelaten uit de gevangenis van Antwerpen.

Op 30 maart 2020 heeft de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) verzoekster het bevel opgelegd het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Deze beslissing heeft verzoekster niet aangevochten.

Eveneens op 30 maart 2020 legde de gemachtigde verzoekster een inreisverbod op van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Mevrouw :

Naam: E.

Voornaam: C.

Geboortedatum: [...]1975

Geboorteplaats: E.

Nationaliteit: Nigeria

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.03.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 05.03.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, bendevorming, feit waarvoor zij op 30.03.2020 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel behalve de voorlopige hechtenis.

Dergelijke feiten getuigen van een criminele ingesteldheid en een absoluut gebrek aan respect voor de integriteit van het slachtoffer. Dergelijke seksuele uitbuiting gerelateerd aan mensenhandel is maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het slachtoffer betekent het minstens een langdurige en vernederende ervaring. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Antwerpen op 09.03.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat zij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 6 van het EVRM en van artikel 14 van het internationaal verdrag inzake de burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BUPO-verdrag).

Zij licht haar middel toe als volgt:

"PRINCIPES

Artikel 74/11 vreemdelingenwet laat gelden dat : [...]

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet is een toepassing van de richtlijn 2008/115/EG. waarvan artikel 11 bepaalt dat: "1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1. tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten ", Artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat: "Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, dienen afdoende gemotiveerd te zijn in de akte die de beslissing zelf bevat. Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

Manifeste motiveringsgebreken tasten de rechtsgeldigheid van eenzijdige rechtshandelingen aan.

Artikel 6.1 EVRM schrijft verder voor dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvordering eenieder recht heeft op een eerlijke behandeling van zijn zaak. Artikel 6.3.C EVRM bepaalt dat eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd het recht heeft zichzelf te verdedigen en de bijstand te hebben van een raadsman naar zijn keuze. Artikel 14.3.d IVBPR bepaalt dat hij die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, bij het bepalen van een tegen hem ingestelde strafvervolgung het recht heeft in zijn tegenwoordigheid te worden berecht, zichzelf te verdedigen of de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze. Uit die bepalingen en uit het algemeen rechtsbeginsel van het recht op een eerlijk proces volgt dat een beklaagde het recht heeft om tegenwoordig te zijn bij het tegen haar/hem gevoerde strafproces en te beslissen of zij/hij zichzelf zal verdedigen, al dan niet met bijstand van een raadsman, dan wel zich te laten vertegenwoordigen door een raadsman. De beklaagde moet hoe dan ook de mogelijkheid hebben om haar/zijn strafproces daadwerkelijk te volgen en eraan deelnemen, als zij/hij dat wenst. De beklaagde moet overleg kunnen plegen met de advocaat, instructies kunnen geven, verklaringen kunnen afleggen en tegenspraak kunnen voeren over het bewijsmateriaal.

Dit recht van verdediging en recht op een eerlijk proces speelt een primordiale rol in een democratische samenleving' en « in principe alle procedures, elke stand van de procedure, zelfs de stand die de strikt juridische fase voorafgaat dekt. in eender welke procedure, en zonder onderscheid van de partijen» .

De doelstelling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bestaat er in om een effectieve en concrete bescherming te bieden wat betreft de rechten van verdediging en niet louter een theoretische of een illusoire bescherming, gezien de prominente rol en het wezenlijke karakter van het recht op een eerlijk proces is in een democratische samenleving .

TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

De motivering van het inreisverbod laten niet toe om vast te stellen dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekster.

Verzoekster kwam niet op eigen initiatief naar België met als doel zich in het Rijk te vestigen zonder verblijfsrecht. Mevrouw werd door de Belgische autoriteiten overgeleverd in het kader van een Europees aanhoudingsbevel. Verzoekster werd opgehaald door de politie in het Verenigd Koninkrijk en meteen aangekomen in België, in de gevangenis geplaatst. Bijgevolg doet de beslissing die oordeelt dat "betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert geen zorgvuldige voorbereiding of voorstelling van de feiten.

Verzoekster verbleef gedurende de gehele tijd van haar verblijf in het Rijk in de gevangenis. Verzoekster kennende een moeilijke en zwaarwegende detentie ver weg van haar familie. Verzoekster heeft geen banden met België en kent de gewoonten alhier niet. Bestreden beslissing meldt dat verzoekster in de gevangenis een vragenlijst ontving en dat verzoekster deze vragenlijst niet heeft ingevuld. Verzoekster heeft evenwel op het moment dat zij de vragenlijst ontving gemeld dat zij niet wist waarover dit document ging en graag eerst met haar advocaat wou onderhouden. Haar advocaat verzond tevens een fax in die zin naar de gevangenis (stuk 3). Verwerende partij kwam evenwel niet meer terug tot bij verzoekster na onderhoud met haar raadvrouw omtrent deze vragenlijst alvorens bestreden beslissing te nemen.

Verwerende partij dient een serieus en zorgvuldig onderzoek te doen.

Verwerende partij, haalt verder in bestreden inreisverbod aan dat verzoekster op 30 maart 2020 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Verwerende partij die zelf aanhaalt dat de opgelopen straf niet definitief is. miskent de waarborgen van 6 EVRM in het kader van de strafprocedure te Antwerpen daar verwerende partij geen rekening houdt met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekster beschikt.

Bestreden beslissing die een inreisverbod oplegt van 3 jaar aan verzoekster, zonder rekening te houden met het feit dat de vernoemde gevangenisstraf niet definitief is en dus verzoekster nog beroepsmogelijkheden heeft, miskent de rechten van verzoekster omvat in artikel 6 EVRM.

Verzoekster heeft namelijk intussen hoger beroep aangetekend tegen de in bestreden beslissing vernoemde correctionele veroordeling. Heden wacht verzoekster een nieuwe zittingsdatum af voor het Hof van Beroep te Antwerpen. Indien het inreisverbod van 3 jaar in hoofde van verzoekster niet zou worden geschorst en/of vernietigd, heeft dit tot gevolg dat verzoekster in het kader van haar strafzaak in hoger beroep, haar rechten omvat in artikel 6 EVRM niet zal kunnen uitoefenen. Het inreisverbod laat verzoekster namelijk niet toe om zich gedurende 3 jaar naar België te begeven. In het kader van het hoger beroep, dient verzoekster evenwel aanwezig te kunnen zijn op haar eigen zittingen en hieraan persoonlijk deel te kunnen nemen.

Verder, wordt overeenkomstig artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Bestreden beslissing houdt geen rekening met de specifieke omstandigheden van de zaak van verzoeker en laat na om minstens aan te geven op basis van welke specifieke omstandigheden de duur van 3 jaar inreisverbod - maximumtermijn - wordt opgelegd aan verzoekster, ondanks de nog heden in België (niet definitieve) hangende strafprocedure.

Verzoekster is eerder nooit in België geweest en kwam niet vrijwillig naar België, maar op verzoek van de Belgische gerechtelijke instanties. Geenszins had verzoekster de intentie om op onwettige wijze naar België te komen en zich te installeren. Verzoekster wenst niettemin effectief te kunnen deelnemen aan haar strafproces in België conform de waarborgen van artikel 6 EVRM.

De uitvoering van bestreden beslissing zal een moeilijk en ernstig te herstellen nadeel tot gevolg hebben voor de rechten van verdediging van verzoekster in het kader van haar heden lopende strafproces in Antwerpen.

Bestreden beslissing schendt het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Bestreden beslissing houdt kennelijk geen rekening met de specifieke omstandigheden van de zaak en vertoont een manifest motiveringsgebrek dat de rechtsgeldigheid van bestreden inreisverbod aantast."

Verzoekster wijst erop dat volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voor de duur van het inreisverbod moet rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verder geeft ze nog een theoretische uiteenzetting bij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij artikel 6 van het EVRM en artikel 14 van het BUPO-verdrag.

Verzoekster meent dat uit de motieven van het inreisverbod niet blijkt dat op zorgvuldige wijze rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval. Ze onderstreept niet op eigen initiatief naar België gekomen te zijn, noch de intentie gehad te hebben op onwettige wijze naar België te komen en zich te vestigen maar wel naar hier gebracht te zijn in het kader van een Europees aanhoudingsbevel. Ze stelt opgepakt geweest te zijn in het Verenigd Koninkrijk en meteen na aankomst in België in de gevangenis geplaatst. Het motief waarin de gemachtigde dan stelt "betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat ze op hotel logeert" acht verzoekster dan ook geen zorgvuldige voorstelling van de feiten. Daarnaast werd bij de duur ook geen rekening gehouden met de omstandigheid dat er heden nog een niet definitieve hangende strafprocedure is.

Vervolgens stipt verzoekster aan dat de beslissing verwijst naar een vragenlijst die ze in de gevangenis ontving en die ze niet heeft ingevuld. Ze wijst er evenwel op dat ze gemeld heeft bij ontvangst van die vragenlijst dat ze niet wist waarover het ging en dat graag met haar advocaat wou bespreken. De advocaat heeft daaromtrent ook een fax gestuurd naar de gevangenis, wat verzoekster aantoont met een stuk bij het verzoekschrift. Volgens verzoekster kwam de gemachtigde niet meer terug bij verzoekster nadat zij een onderhoud met haar raadvrouw had gehad alvorens de beslissing te nemen.

Verder meent verzoekster dat de waarborgen van artikel 6 van het EVRM zijn miskend nu de gemachtigde zelf aanhaalt dat de opgelegde gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel behalve de voorlopige hechtenis niet definitief is. De gemachtigde heeft immers geen rekening gehouden met haar beroepsmogelijkheden. Verzoekster heeft beroep aangetekend en wacht een nieuwe zittingsdatum af voor het hof van beroep. Door het inreisverbod kan verzoekster haar rechten zoals omvat in artikel 6

van het EVRM niet uitoefenen. Ze meent aanwezig te moeten zijn op haar zittingen om hieraan persoonlijk te kunnen deelnemen.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster weliswaar een theoretische toelichting geeft bij de aangevoerde schending van artikel 14 van het BUPO-verdrag, maar verder bij de “toepassing in onderhavig geval” nalaat om toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Waar verzoekster de schending aanvoert van “richtlijn 2008/115/EG” lijkt ze te doelen op artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. De Raad wijst erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, en verzoekster voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uit gevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

[...]

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De Raad kan verzoekster volgen dat uit het administratief dossier blijkt dat jegens haar een aanhoudingsbevel was uitgevaardigd en dat zij, woonachtig in Liverpool, werd aangehouden op 5 maart 2020 en op 6 maart 2020 in de gevangenis werd opgesloten. De motieven die betrekking hebben op het risico op onderduiken, zoals voorzien in artikel 1, § 2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet met name dat zij “haar verblijf niet op de wettelijk voorziene wijze heeft trachten te regulariseren” of dat “zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en geen bewijs levert dat ze op hotel logeert” hebben dan ook weinig pertinentie in de huidige zaak. Echter, het is duidelijk dat de beoordeling van dit risico op onderduiken gebeurd is in het kader van de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten en meer bepaald bij het ontnemen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Conform artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet kan immers bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten afgezien worden van de klassieke termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen indien er een risico is op onderduiken. Deze motieven zijn met andere woorden relevant in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten, doch overtoollig in het inreisverbod. Indien verzoekster zich wenste te verzetten tegen de beoordeling van het risico op onderduiken dat heeft aanleiding gegeven tot de afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn, dan had zij dit moeten doen in een beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat verzoekster op dezelfde dag heeft gekregen, doch ter zitting bevestigt haar raadvrouw dat zij het bevel niet heeft aangevochten. De kritiek die verzoekster richt tegen een overtoollig motief in het inreisverbod, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder kan de Raad niet volgen dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod van drie jaar niet op zorgvuldige wijze rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval door geen rekening te houden met de niet definitieve hangende strafprocedure. Vooreerst blijkt nergens uit het administratief dossier dat de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod al op de hoogte zou

geweest zijn van een beroepsprocedure tegen de veroordeling door de correctionele rechtbank. Dit lijkt de Raad ook onmogelijk aangezien de veroordeling door de correctionele rechtbank zelf dateert van 30 maart 2020, dag waarop het bevel werd genomen en het thans bestreden inreisverbod werd opgelegd. Wat betreft het motief van de gemachtigde dat verzoekster het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht heeft ondertekend voor ontvangst op 9 maart 2020, doch heeft nagelaten die in te vullen en aan de administratie over te maken, ontkent verzoekster dit niet. Ze stelt wel dat ze niet begreep waarover de lijst ging en hierover met haar raadvrouw overleg heeft willen plegen, waarover haar raadvrouw ook een fax heeft gestuurd naar de gevangenis, maar dat na dit onderhoud tussen verzoekster en haar raadvrouw de gemachtigde “niet meer terug bij verzoekster kwam” voor het nemen van de beslissing. Bij het verzoekschrift zit inderdaad het bewijs dat de raadvrouw van verzoekster op 12 maart 2020 om 12u40 de vraag heeft gericht aan de gevangenis van Antwerpen om het schrijven aangaande het verlaten van het grondgebied dat haar cliënt had gekregen, naar haar te faxen teneinde verzoekster te kunnen adviseren. Er blijkt evenwel ook dat de gevangenis van Antwerpen hierop prompt heeft gereageerd door dezelfde dag nog om 14u14 een e-mail te sturen naar verzoeksters raadvrouw met als boodschap “in bijlage de vragenlijst die uw cliënt heeft gekregen”. Verzoekster ontkent niet dat haar raadvrouw die vragenlijst heeft gekregen en stelt ook dat ze een onderhoud heeft gehad met die raadvrouw over die lijst. Het blijkt evenwel niet dat de raadvrouw of verzoekster via de gevangenis die vragenlijst vervolgens heeft overgemaakt of laten overmaken aan de gemachtigde. De Raad is er niet van overtuigd dat verzoekster afdoende heeft meegewerkt in het kader van de hoorplicht (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 50). Hoe dan ook wijst verzoekster niet op de elementen die ze zou willen aanhalen hebben in de vragenlijst, die hadden kunnen verhinderen dat het inreisverbod werd genomen of in een andere zin zou zijn genomen. Waar verzoekster nog aanvoert dat zij een moeilijke en zwaarwegende detentie kende ver weg van haar familie en zij “gedurende de hele tijd van haar verblijf in het Rijk in de gevangenis verbleef”, moet de Raad vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster aangehouden werd op 5 maart 2020, opgesloten werd op 6 maart 2020 en alweer in vrijheid werd gesteld op 30 maart 2020. Er kan dan ook wat betreft de duur bezwaarlijk van een moeilijke en zwaarwegende detentie worden gesproken.

Bij het opleggen van een duur van drie jaar, heeft de gemachtigde rekening gehouden met het feit dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster een familie- of gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster bevestigt overigens in het verzoekschrift dat ze geen banden heeft met België en hier ver weg is van haar familie. Ook wat betreft artikel 3 van het EVRM heeft gemachtigde gesteld dat uit het administratief dossier geen vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM kan afgeleid worden, hetgeen verzoekster evenmin ontkent. Vervolgens heeft de gemachtigde rekening gehouden met de maatschappelijke impact van de feiten waarvoor verzoekster is veroordeeld waardoor kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Gelet op die elementen en het handhaven van de openbare orde, acht de gemachtigde de duur van drie jaar proportioneel. De Raad kan dit standpunt geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk noemen, noch is er sprake van een manifest motiveringsgebrek, zoals verzoekster aanvoert.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM, kan de Raad verweerder in de nota volgen dat het vaste rechtspraak is dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, § 40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 1 juni 2017, nr. 238.390). Een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen daar de thans bestreden beslissing niet kadert in het burgerlijk of strafrecht.

Hoe dan ook merkt verweerder in de nota verder terecht op dat verzoekster niet aantoonde dat de persoonlijke verschijning vereist is bij een zitting voor het hof van beroep, verzoekster evenmin aantoonde dat haar belangen niet naar behoren kunnen verdedigd worden door haar raadvrouw en dat dienaangaande geen overleg zou kunnen worden gepleegd gelet op de moderne communicatiemiddelen. Verder is de Raad eveneens van oordeel dat niet kan gesteld worden dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat de gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel, die werd opgelegd door de correctionele rechtbank van Antwerpen, niet definitief is. De gemachtigde heeft er juist uitdrukkelijk naar verwezen dat het om een niet definitieve straf gaat. Dit neemt echter niet weg dat de gemachtigde wel degelijk kan rekening houden met de ernst van de feiten waarvoor

verzoekster veroordeeld is, al is het niet definitief. Verzoekster kan niet redelijkerwijs ontkennen dat mensenhandel en bendevoering maatschappelijk onaanvaardbaar zijn en zij hierdoor kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

De schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 6 van het EVRM blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES